

[Miljøministeren]

er afhængigt af mange, mange ting, og derfor er der et usikkerhedsmoment i det.

Både hr. Ahlmann-Ohlson og hr. Steffensen var inde på spørgsmålet om uddannelse. Jeg tror nok, at hvis vi virkelig skal få orden på de forhold, også sådan at forbruget sættes ned, er det nødvendigt, at vi får en uddannelse. Men allerede i dag er der jo gang i uddannelsen. 25 landbrugsskoler har siden 1984 kunnet tilbyde specialundervisning i omgang med og brug af bekæmpelsesmidler. Desuden arbejdes der nu på at kunne tilbyde etablerede landmænd et kursus på 1 à 2 uger som en slags efteruddannelseskursus, der også tager fat på disse problemer.

Jeg har også bedt miljøstyrelsen om ved en kommende revision af bekendtgørelsen om bekæmpelsesmidler at ændre denne sådan, at der indføres krav om, at personer, der udfører bekæmpelse for andre, skal være uddannet i brugen af bekæmpelsesmidler.

Må jeg generelt sige om denne debat, at det har glædet mig, at man på trods af nuancerne er meget indstillet på at tage fat på disse problemer. Man erkender problemernes størrelse, og vi kender alle deres alvor. Forskellen på indlæggene har drejet sig om måden at gøre det på.

Hr. Hjortnæs var meget stærkt inde på, at ministeren har ingen ambitioner, er passiv, defensiv, afventende, ikke tilstrækkelig operativ. Ja, så har man jo på forhånd lagt sig fast på en linje. Jeg mener ikke, at det fremmer debatten. Hvis hr. Hjortnæs går redogørelsen fra januar igennem, også mit svar her, så må hr. Hjortnæs erkende, at den driver af aktivitet. Forskellen er måden at ville gøre det på.

Det er ikke min opfattelse, at vi fremmer sagen ved at trække noget ned over erhvervet, som er positivt indstillet over for at få løst disse problemer. Jeg mener ikke, at vi kan løse disse problemer på tilstrækkelig effektiv vis og hurtigt uden et medarbejderskab fra erhvervets side. Her har vi nok forskellen i synet på, hvordan vi skal løse disse problemer.

Jeg har lagt adskillige initiativer frem, men jeg har samtidig præciseret, at disse initiativer skal bæres ad frivillighedens vej sammen med dem, der bliver berørt af det. Jeg tror, at vi gør klogt i herinde fra folketinget ikke at overse et erhverv, som er indstillet på at få løst disse problemer, men på en sådan måde,

at det både virker rimeligt og ret. Det er da ikke odiøst, at vi herinde lytter til brugerne og erhvervsudøverne, vel at mærke når vi kan gøre det uden at ødelægge miljøet, eller skal jeg sige det på en mere positiv måde: når det kan ske med skyldig hensyntagen til miljøet, for det er klart, at det er en forudsætning.

Mange af de udtalelser, der er kommet heroppefra, er jeg meget enig i. Dermed være også sagt, at jeg betragter det spørgsmål som særdeles alvorligt; ellers ville jeg ikke have taget de initiativer, jeg allerede har taget. Der er ingen passivitet, og vi kan heller ikke løse spørgsmålet med passivitet eller ved at beskyldte hinanden derfor.

Hjortnæs (S):

Miljøministeren kunne ikke rigtig lide, at jeg sagde i mit indlæg, at ministeren var passiv, tilbageholdende. Det fremmer ikke debatten, siger miljøministeren.

Jeg er ked af det, men det forholder sig faktisk sådan, at jeg synes, ministeren er passiv. Det fremgår allerede af den udvikling, vi har været inde i. Ministeren kan læse det direkte ud af de tal, de stigninger, der har været i den tid, ministeren har haft ansvaret for miljøområdet.

Hvad har ministeren rent konkret gjort ud over at holde de pæne taler, ministeren er dygtig til at holde? Jeg anfægter ikke ministerens holdning, jeg anfægter sådan set ikke ministerens gode vilje, men jeg synes, at det på dette område og på en række andre områder ikke kommer længere, der sker for lidt. Og det er det, der var hovedindholdet i det indlæg, som jeg kom med.

Hr. Steffensen sagde, at vi var uenige om tempoet. Nej, det er vi ikke alene. Vi er uenige om tempoet, men vi er også uenige om, hvorvidt de begrænsninger, der skal foregå i forbruget, skal foregå på landbrugets præmisser. Det synes jeg egentlig at ministeren fik udtalt meget godt og meget tydeligt i de sidste bemærkninger, han fremkom med. Ministeren understregede landbrugets positive vilje og sagde, at vi måtte anvende frivillighedens vej og snakke om tingene og prøve at skubbe det lidt og se, om ikke vi kan få gang i det, og hvis det ikke er lykkedes om ca. tre år, når vi gør det op igen, må vi se, hvad vi så kan finde ud af.